

Hiljaisen viikon matka

Kevättalven ensimmäiset elonmerkit luonnossa on usein nähtävissä pajunoksissa. Pajunkissat kertovat uudesta elämän heräämisestä talven jälkeen. Pajunoksa maljakossa, kenties koristeltuna, muistuttaa palmusunnuntain evankeliumista, Jerusalemiin pääsiäisjuhille saapuvasta Jeesuksesta. Pajunoksa vie ajatuksemme palmunoksia heiluttaviin, Jeesusta vastaanottaviin ihmisiin. Voimme hyvin samaistua heidän huutoihinsa: ”Hoosianna! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä (Joh 12:13).”

Palmunoksat on nähty voiton vertauskuvaksi. Niitä on käytetty kuninkaallisissa kulkueissa. Mutta aasi, jolla Jeesus saapuu Jerusalemiin ei ole mahtava kuninkaallisen vallan symboli. Pikemmin se kertoo toisenlaisesta kuninkuudesta, jota Jeesus edustaa. Jeesuksen kuninkuus onkin taivaallista, mutta se nousee alhaalta, meidän keskeltämme. Se on nöyryyteen verhottua kuninkuutta. Palmunoksin koristettu tie on kuitenkin kuningastie, vaikka se johtaakin kärsimyksen kautta ristille. Risti on meille voiton merkki.

Oma elämämme on monesti kuin matka palmusunnuntain riemusta pitkäperjantain pimeyteen, mutta sen jälkeen yhtä usein polkumme nousee pääsiäisen iloon. Toisinaan koemme, että kaikki on hyvin, olemme onnellisia. Toisinaan elämä laskeutuu tummiin väreihin vastoinkäymisten kohdattua meidät. Elämän synkimpienkin hetkien keskellä kohtaamme Kristuksen rakastavat ja lempeät kasvot. Näemme hänessä ystävän, joka jakaa murheemme ja huolemme. Hän on ystävä, joka hyväksyy meidät seuraansa, sinut ja minut. Saamme olla varmoja, että hänen seurassaan rukouksessa tulemme kuulluiksi ja rakkaudella vastaanotetuiksi.

Hoosianna -huudot vaihtuivat pian ristiinnaulitse -huutoihin. Kristus kulki ristille, antoi itsensä meidän puolestamme ja rakasti meitä loppuun asti. Rakkaudessaan hän johtaa meitä myös toistemme rinnalle. Yhteydessä toisiimme kasvamme ihmisenä ja kristittyinä. Saamme toisiltamme ravintoa kasvuumme lähimmäisenä. Toista voimme myös ravita uskollamme, elämäkokemuksellamme tai välittämislämme. Ne ovat niitä asioita, rakennusaineita, joita elämässämme tarvitsemme.

Kuljemme tummien varjojen verhoamaa hiljaista viikkoa, jossa Jeesus nöyrä kuningas kulkee kohti elämänsä päätöstä. Mutta kuolema ei ole lopullinen päämäärä, sillä hän voittaa kuoleman. Pääsiäisenä hän nousee kuolleista kirkkauden kuninkaana. Silloin on aivan uuden juhlan aika. Suru vaihtuu iloksi. Näemme uusin silmin kaikkien hylkäämän ja pilkkaaman, ristin tien käyneen Jeesuksen ylösnousseena Herrana, meidän Vapahtajanamme.

Jukka Kesola,
kappalainen